Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

19. listopadu 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Celní unie – Nařízení (EHS) č. 2913/92 – Celní kodex Společenství – Článek 29 odst. 1 a odst. 3 písm. a) – Článek 32 odst. 1 písm. c) a odst. 5 písm. b) – Nařízení (EHS) č. 2454/93 – Článek 157 odst. 2 – Určení celní hodnoty – Hodnota transakce dováženého zboží – Pojem ‚podmínka prodeje' – Platba jako protiplnění za poskytnutí práva na výhradní distribuci"

Ve věci C-775/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Finanzgericht Baden-Württemberg (finanční soud Bádenska-Württemberska, Německo) ze dne 22. července 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 22. října 2019, v řízení

5th AVENUE Products Trading GmbH

proti

Hauptzollamt Singen,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení E. Regan (zpravodaj), předseda pátého senátu vykonávající funkci předsedy desátého senátu, E. Juhász a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za Hauptzollamt Singen B. Geyer, jako zmocněnkyní,

– za českou vládu M. Smolkem a J. Vláčilem, jakož i L. Dvořákovou, jako zmocněnci,

– za španělskou vládu M. J. Ruiz Sánchez, jako zmocněnkyní,

– za Evropskou komisi C. Vollrathem a M. Kocjan, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 32 odst. 1 písm. c) a odst. 5 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 50; Zvl. vyd. 02/04, s. 307, dále jen „celní kodex“), jakož i čl. 157 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení č. 2913/92 (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1; Zvl. vyd. 02/06, s. 3, dále jen „prováděcí nařízení“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností 5th AVENUE Products Trading GmbH (dále jen „5th Avenue“) a Hauptzollamt Düsseldorf (hlavní celní úřad v Düsseldorfu, Německo) (dále jen „celní úřad“) ve věci platby uskutečněné jako protiplnění za poskytnutí práva na výhradní distribuci pro určení celní hodnoty zboží dováženého ze třetí země za účelem jeho propuštění do volného oběhu na území Evropské unie.

Právní rámec

Celní kodex

3 Celní kodex byl zrušen a nahrazen nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 450/2008 ze dne 23. dubna 2008, kterým se stanoví celní kodex Společenství (modernizovaný celní kodex) (Úř. věst. 2008, L 145, s. 1), a poté nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1, a oprava Úř. věst. 2013, L 287, s. 90). Na základě článku 286 odst. 2 posledně uvedeného nařízení, vykládaného ve spojení s jeho čl. 288 odst. 2, však celní kodex zůstal použitelný až do 30. dubna 2016.

4 Článek 29 celního kodexu, jenž je obsažen v kapitole 3 tohoto kodexu, nadepsané „Celní hodnota zboží“, v hlavě 2, nadepsané „Podklady, na jejichž základě se stanovují dovozní nebo vývozní cla a další opatření při obchodu se zbožím“, stanovil:

„1. Celní hodnotou dováženého zboží je hodnota transakce, to jest cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celní území Společenství, případně upravená podle článků 32 a 33 […]

[…]

3. a) Cenou, která byla nebo má být za zboží skutečně zaplacena, se rozumí celková platba, která byla nebo má být uskutečněna mezi prodávajícím a kupujícím ve prospěch prodávajícího za dovážené zboží; zahrnuje veškeré platby, které kupující uskutečnil nebo má uskutečnit jako podmínku prodeje dováženého zboží prodávajícímu nebo třetí osobě k uspokojení závazku prodávajícího. […]

[…]“

5 Článek 32 uvedeného kodexu, který byl součástí téže kapitoly, stanovil:

„1. Při určení celní hodnoty podle článku 29 se připočtou k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena,

[…]

c) poplatky za užívání práv a licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží, které musí přímo nebo nepřímo uhradit kupující jako podmínku prodeje hodnoceného zboží, pokud tyto poplatky za užívání práv nebo licenční poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena;

d) hodnota celé části výnosu z jakéhokoli pozdějšího dalšího prodeje, převodu nebo použití dovezeného zboží, která připadne přímo nebo nepřímo prodávajícímu;

[…]

2. Každá položka, která je na základě tohoto článku připočtena k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, vychází z údajů, které jsou objektivní a měřitelné.

[…]

5. Aniž je dotčen odst. 1 písm. c),

[…]

b) do ceny, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena, se nezapočítávají platby uskutečněné kupujícím za právo distribuovat nebo dále prodávat dovážené zboží, jestliže tyto platby nejsou podmínkou prodeje dováženého zboží určeného k vývozu do Společenství.“

Prováděcí nařízení

6 Článek 157 prováděcího nařízení, který je uveden v kapitole 2, nadepsané „Licenční poplatky“, hlavy V tohoto nařízení, nadepsané „Celní hodnota“, stanovil:

„1. Pro účely čl. 32 odst. 1 písm. c) [celního] kodexu se ‚licenčními poplatky‘ rozumějí zejména platby, které je nutno zaplatit za využití práv týkajících se

– výroby dováženého zboží (zejména patenty, užitné a průmyslové vzory a výrobní ‚know-how‘)

nebo

– prodeje zboží dováženého za účelem vývozu (zejména ochranné známky, užitné vzory) nebo

nebo

– použití nebo dalšího prodeje dováženého zboží (zejména autorská práva, výrobní postupy neoddělitelně obsažené v dováženém zboží).

2. Nezávisle na případech uvedených v čl. 32 odst. 5 [celního] kodexu smí být v případech, kdy se celní hodnota určuje podle článku 29 kodexu, licenční poplatky přičteny k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena za dovážené zboží, pouze pokud:

– se platba týká hodnoceného zboží a

a

– je podmínkou pro prodej tohoto zboží.“

7 Článek 158 odst. 3 uvedeného nařízení, jenž je obsažen v této kapitole 2, stanovil:

„Jestliže se licenční poplatky vztahují částečně na dovážené zboží a částečně na jiné složky nebo součásti, které byly po dovozu ke zboží připojeny, nebo na služby poskytnuté po dovozu, provede se přiměřené rozvržení nákladů pouze na základě objektivních a měřitelných údajů v souladu s vysvětlivkami k čl. 32 odst. 2 [celního] kodexu uvedenými v příloze 23.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 Dne 31. ledna 2012 společnost 5th Avenue, společnost se sídlem v Německu, jejímž předmětem činnosti je zejména obchod s tabákovými výrobky, jakož i zbožím pro kuřáky, a společnost Habanos SA, kubánská veřejnoprávní společnost vyvážející doutníky, smlouvu nazvanou „Exclusive Distribution Agreement“ (smlouva o výhradní distribuci, dále jen „EDA“), podle níž společnost 5th Avenue získala výhradní právo dovážet, prodávat a distribuovat v Německu a v Rakousku doutníky vyráběné uvedenou společností jako jediný a výhradní distributor. Jako protiplnění za udělení tohoto práva na výhradní distribuci v Rakousku se společnost 5th Avenue zavázala platit společnosti Habanos po dobu čtyř let roční částku, označovanou jako „náhrada“, ve výši 25 % ročního obratu z prodeje doutníků v tomto členském státě.

9 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnost 5th Avenue objednala doutníky na základě ceníku a pro dovoz těchto výrobků používala v Německu povolený celní sklad nacházející se v místě jejího sídla. V okamžiku skladování tohoto zboží společnost 5th Avenue deklarovala celním orgánům skutečně zaplacenou kupní cenu, jakož i nákladní dopravu a pojištění, avšak nezahrnula náhradu splatnou za část zboží prodaného v Rakousku v souladu s EDA. V tomto okamžiku totiž ještě nevěděla, v jakém poměru se bude uvedené zboží prodávat v Rakousku nebo Německu. Při opuštění uvedeného skladu byly doutníky propuštěny do volného oběhu na základě zjednodušeného postupu pro vyřízení režimu prostřednictvím jejich zanesení do účetnictví, aniž byly znovu předloženy celním orgánům.

10 Po skončení celní kontroly dospěl inspektor k závěru, že zaplacení náhrady stanovené v EDA představuje prvek odlišný od kupní ceny dováženého zboží, který musí být podle čl. 29 odst. 3 písm. a) celního kodexu zohledněn při určení celní hodnoty tohoto zboží.

11 Celní úřad vydal podle stanoviska inspektora několik výměrů na stanovení dovozních cel a poplatků, mezi nimi výměr ze dne 28. srpna 2015, který je jediný dotčen ve věci v původním řízení. V souladu s tímto výměrem uvedený úřad přistoupil k dodatečnému výběru dovozního cla za zboží, které společnost 5th Avenue umístila do režimu uskladňování v celním skladu v období od 21. února do 12. prosince 2013.

12 Dne 23. září 2015 podala společnost 5th Avenue proti uvedenému výměru námitky.

13 Rozhodnutím ze dne 22. listopadu 2017 celní úřad tyto námitky v podstatě zamítl jako neopodstatněné.

14 Dne 6. prosince 2017 podala proti tomuto rozhodnutí žalobu k Finanzgericht Baden-Württemberg (finanční soud Bádenska-Württemberska, Německo) z důvodu, že platby provedené z titulu náhrady za poskytnutí výhradních distribučních práv nejsou ani podmínkou prodeje, ani se netýkají hodnoceného zboží ve smyslu čl. 32 odst. 5 písm. b) celního kodexu a čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení. Zaprvé platba této náhrady nemá takový význam, že by prodávající odmítl zboží prodat v případě jejího nezaplacení. Uvedená náhrada totiž měla být vyplacena pouze jako protiplnění za právo na výhradní distribuci v Rakousku a pouze za období odpovídající prvním čtyřem letům. Zadruhé právo na výhradní distribuci překračuje právo nakládat se zbožím za účelem jeho dalšího prodeje a neovlivňuje hodnotu zboží při dovozu. Prodej zboží totiž není podle společnost 5th Avenue právně vyloučen v případě neposkytnutí práva na výhradní distribuci.

15 Celní úřad tvrdí, že náhrada dotčená v původním řízení, ať již bude považována za prvek odlišný od kupní ceny, nebo za licenční poplatky, musí být přičtena k celní hodnotě, jelikož představuje podmínku prodeje a týká se dováženého zboží. Podle čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu se totiž platba licenčních poplatků považuje za podmínku prodeje, pokud prodávající nebo osoba, která je s ním ve spojení, vyžaduje od kupujícího, aby tuto platbu provedl. Pokud jsou jako v projednávaném případě prodávající zboží a nositel práv souvisejících s autorským právem, kterému kupující tohoto zboží platí poplatky za udělení tohoto práva, jednou a toutéž osobou, je třeba mít za to, že dodání zboží podléhajícího licenci závisí nejen na zaplacení kupní ceny, ale rovněž na zaplacení poplatku, jak stanoví nyní čl. 136 odst. 4 písm. a) prováděcího nařízení Komise (EU) 2015/2447 ze dne 24. listopadu 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k některým ustanovením nařízení č. 952/2013 (Úř. věst. 2015, L 343, s. 558). Společnost 5th Avenue ostatně nepředložila důkazy, které by prokazovaly, že společnost Habanos by dodala zboží i v případě nezaplacení těchto poplatků. Kromě toho se licenční poplatky rovněž týkají dováženého zboží. Jsou totiž vypočítávány na základě obratu dosaženého prodejem tohoto zboží. Kromě toho žádost o územní ochranu nevzešla od kupujícího.

16 Podle předkládajícího soudu není náhrada dotčená v původním řízení, stanovená EDA, prvkem odlišným od kupní ceny ve smyslu čl. 29 odst. 3 písm. a) celního kodexu, ale patří mezi poplatky za užívání práv a licenční poplatky ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) a odst. 5 písm. b) uvedeného kodexu, ve spojení s čl. 157 odst. 1 třetí odrážkou a odst. 2 prováděcího nařízení. Tato náhrada je totiž vyplácena za užívání práv vztahujících se k užívání nebo dalšímu prodeji dováženého zboží. V souladu s rozsudkem ze dne 9. března 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), by proto tyto licenční poplatky měly být připočteny ke kupní ceně v případě splnění tří kumulativních podmínek, a sice že nebyly zahrnuty do ceny, která byla nebo má být skutečně zaplacena, týkají se hodnoceného zboží a kupující je povinen je zaplatit jako podmínku prodeje hodnoceného zboží.

17 Podle tohoto soudu jsou první a třetí z těchto podmínek v projednávaném případě splněny. Zaprvé z ustanovení EDA vyplývá a mezi účastnicemi řízení je ostatně nesporné, že poplatky za užívání práv nebo licenční poplatky placené jako protiplnění za právo na výhradní distribuci daného zboží v Rakousku nebyly zahrnuty do kupní ceny hodnoceného zboží. Zadruhé platba náhrady dotčené ve věci v původním řízení rovněž představuje podmínku prodeje. Pokud je totiž prodejcem dováženého zboží rovněž poskytovatel licence, je třeba předpokládat, že tento poskytovatel rovněž vyžaduje od kupujícího, který je také nabyvatelem licence, uhrazení licenčních poplatků nad rámec ceny. Je tedy třeba mít za to, že by společnost Habanos nedodala zboží určené k distribuci do Rakouska bez zaplacení této náhrady nebo že by je v každém případě nedodala za stejných smluvních podmínek, jaké byly sjednány. V tomto ohledu je irelevantní okolnost, že tato povinnost byla ukončena po uplynutí čtyřletého období, jelikož taková okolnost neprokazuje, že by kupující získal právo na výhradní distribuci během tohoto období v případě nezaplacení uvedené náhrady. Irelevantní je rovněž skutečnost, že náhrada dotčená ve věci v původním řízení byla sjednána v takové rámcové smlouvě, jako je EDA, jelikož tato smlouva stanoví zásadu platby této náhrady při každé pozdější jednotlivé koupi.

18 Uvedený soud má naproti tomu pochybnosti o splnění druhé podmínky. V tomto ohledu je podle něj třeba rozlišovat mezi právem na distribuci, na jehož základě má distributor právo poprvé dále prodávat dovezené zboží na daném území, a územní exkluzivitou, na jejímž základě tento distributor získává právo na výhradní distribuci daného zboží na tomto území a požívá územní ochrany. Pokud by se na tyto dvě situace vztahovala podle EDA náhrada dotčená v původním řízení bez rozdílu, mělo by jasný vztah k dováženému zboží pouze právo na distribuci, jelikož právo na další prodej nebo distribuci tohoto zboží by patřilo k právu s ním nakládat, a bylo by do něj tedy zahrnuto. Naproti tomu právo na výhradní distribuci představuje dodatečné právo jdoucí nad rámec převodu práva nakládat se zbožím. Z toho vyplývá, že licenční poplatky požadované za udělení práva na výhradní distribuci by již nebyly placeny jako protiplnění za dovezené zboží, ale za to, že prodávající nebude dodávat zboží jiným osobám na území, na které se vztahuje dohoda.

19 Pro případ, že by udělení územní exkluzivity nebylo považováno za spojené s dováženým zbožím, se předkládající soud dále táže, zda musí být ke kupní ceně tohoto zboží pro účely určení jeho celní hodnoty připočtena celá tato náhrada, nebo zda do ní musí být zahrnuta pouze část odpovídající hodnotě uvedené náhrady, která má vztah ke zboží. V bodě 52 rozsudku ze dne 9. března 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), Soudní dvůr rozhodl, pokud jde o čl. 158 odst. 3 prováděcího nařízení, že i kdyby se licenční poplatky zčásti týkaly dováženého zboží a zčásti služeb poskytnutých po dovozu, úprava stanovená v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu bude moci být uplatněna na základě objektivních a měřitelných údajů, které umožní odhadnout výši poplatků za užívání práv nebo licenčních poplatků týkajících se tohoto zboží. Je tedy třeba určit, zda lze tyto zásady vztáhnout i na věc v původním řízení. Pokud tomu tak je, vyvstává otázka, na základě jakých kritérií musí být toto rozdělení provedeno, pokud jde o náhradu dotčenou v původním řízení, při neexistenci jakýchkoliv objektivních a měřitelných údajů ve smyslu těchto ustanovení.

20 Za těchto podmínek se Finanzgericht Baden-Württemberg (finanční soud pro Bádensko-Württembersko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Jedná se v případě plateb, které odběratel zboží v závislosti na svých tržbách po dobu čtyř let jednou ročně hradí vedle kupní ceny za to, že

– na určitém území,

– jako vůbec první,

– výhradně a

– trvale

může prodávat dané zboží, o licenční poplatky ve smyslu čl. 32 odst. 1 písm. c) [celního kodexu], které se podle čl. 32 odst. 5 písm. b) celního kodexu ve spojení s čl. 157 odst. 2 [prováděcího] nařízení, musí připočíst k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena?

2) Musí být k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží zaplacena, popřípadě připočtena pouze poměrná část takovýchto úhrad, a pokud ano, podle jakého kritéria?“

K předběžným otázkám

K první otázce

21 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 32 odst. 1 písm. c) a odst. 5 písm. b) celního kodexu, vykládaný ve spojení s čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení, vykládán v tom smyslu, že platba, jež je hrazena kupujícím dováženého zboží prodávajícímu tohoto zboží po omezenou dobu jako protiplnění za to, že mu prodávající poskytne právo na výhradní distribuci tohoto zboží na daném území, a jež počítána z obratu dosaženého na tomto území, musí být zahrnuta do celní hodnoty uvedeného zboží.

22 Je třeba připomenout, že účelem unijního práva týkajícího se celní hodnoty je zavedení spravedlivého, jednotného a neutrálního systému, který vylučuje používání svévolných nebo fiktivních celních hodnot. Celní hodnota tedy musí odrážet skutečnou hospodářskou hodnotu dováženého zboží, a proto musí zohledňovat všechny prvky tohoto zboží, které mají hospodářskou hodnotu (viz zejména rozsudky ze

dne 16. listopadu 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, bod 30; ze dne 20. prosince 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 24, jakož i ze dne 20. června 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, bod 22).

23 Zejména na základě článku 29 celního kodexu je celní hodnotou dováženého zboží hodnota transakce, tj. cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena za zboží prodané pro vývoz na celní území Unie, s výhradou úprav, které musí být případně provedeny podle článků 32 tohoto kodexu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 24; ze dne 9. března 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 31, a ze dne 20. prosince 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 25).

24 Jak Soudní dvůr již uvedl, celní hodnota musí být určena přednostně podle takzvané metody „hodnoty transakce“ dováženého zboží (rozsudky ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 30, a ze dne 20. prosince 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 26). Tato metoda určení celní hodnoty se tak považuje za nejvhodnější a nejčastěji používanou (rozsudky ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 44, jakož i ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 30).

25 Cena, která byla nebo má být za zboží skutečně zaplacena, zpravidla tvoří základ pro výpočet celní hodnoty, i když je tato cena údajem, který musí být případně upravena, pokud je tato operace nezbytná pro to, aby nebyla stanovena svévolná nebo fiktivní celní hodnota (viz zejména rozsudky ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 25; ze dne 20. prosince 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 27, a ze dne 20. června 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, bod 23).

26 V souladu s cílem sledovaným pravidly celního kodexu týkajícími se určení celní hodnoty, připomenutým v bodě 22 tohoto rozsudku, totiž hodnota transakce musí odrážet skutečnou hospodářskou hodnotu dováženého zboží (rozsudky ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 40; ze dne 16. června 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 26, jakož i ze dne 20. prosince 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 28).

27 Z tohoto důvodu jsou složky, které mají být připočteny k ceně, která byla nebo má být za dovážené zboží skutečně zaplacena za účelem určení jeho celní hodnoty, uvedeny v článku 32 celního kodexu. Podle odst. 1 písm. c) tohoto ustanovení se tedy k této ceně přičtou poplatky za užívání práv a licenční poplatky týkající se hodnoceného zboží, kterou musí platit kupující jako podmínku prodeje hodnoceného zboží, pokud tyto poplatky za užívání práv a licenční poplatky nejsou zahrnuty v ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena.

28 Článek 157 odst. 2 prováděcího nařízení v tomto ohledu upřesňuje, že licenční poplatky mají být přičteny k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, pouze pokud se platba týká hodnoceného zboží a dále je podmínkou pro prodej tohoto zboží.

29 Nicméně, jak správně uvedla Evropská komise ve svém písemném vyjádření, je třeba konstatovat, že pojmy „poplatky za užívání práv“ a „licenční poplatky“ uvedené v těchto ustanoveních se týkají pouze plateb, které kupující poskytuje prodávajícímu za užívání práv duševního vlastnictví.

30 Jak totiž vyplývá ze samotného znění čl. 157 odst. 1 prováděcího nařízení, tyto pojmy se týkají plateb, které je nutno zaplatit za užívání práv týkajících se výroby dováženého zboží, zejména „patenty, užitné a průmyslové vzory a výrobní ‚know-how‘ “, prodeje zboží dováženého za účelem vývozu, zejména „ochranné známky nebo užitné vzory“, jakož i použití nebo dalšího prodeje dováženého zboží, zejména „autorská práva a výrobní postupy neoddělitelně spojené s uvedeným zbožím“ (v toto smyslu viz rozsudek ze dne 9. března 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 33).

31 V projednávaném případě přitom z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že platby dotčené ve věci v původním řízení jsou prováděny na základě smluvních ustanovení zavazujících účastníky původního řízení k protiplnění za poskytnutí nikoli práv duševního vlastnictví, ale práva na výhradní distribuci. V předkládacím rozhodnutí nic konkrétně nenasvědčuje tomu, že by tyto platby byly dlužné z důvodu, že prodávající udělil případnou licenci týkající se práv duševního vlastnictví, jejichž je držitelem.

32 Z toho vyplývá, že čl. 32 odst. 1 písm. c) a odst. 5 písm. b) celního kodexu, jakož i čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení nejsou ve věci v původním řízení použitelné.

33 Podle ustálené judikatury Soudního dvora však v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. V této souvislosti Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Úkolem Soudního dvora je totiž vyložit všechna ustanovení unijního práva, která vnitrostátní soudy potřebují pro rozhodnutí o sporech, které projednávají, i pokud nejsou tato ustanovení výslovně zmíněna v otázkách položených těmito soudy Soudnímu dvoru (rozsudek ze dne 12. března 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 39).

34 I když tedy po formální stránce předkládající soud omezil svou první otázku na výklad čl. 32 odst. 1 písm. c) a odst. 5 písm. b) celního kodexu, jakož i čl. 157 odst. 2 prováděcího nařízení, tato okolnost nebrání Soudnímu dvoru, aby předkládajícímu soudu poskytl všechny prvky výkladu unijního práva, které mohou být užitečné pro rozhodnutí ve věci, která mu byla předložena, bez ohledu na to, zda je tento soud ve svých otázkách zmínil. V tomto ohledu přísluší Soudnímu dvoru, aby ze všech poznatků předložených předkládajícím soudem, zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, vytěžil ty prvky uvedeného práva, které je s přihlédnutím k předmětu sporu v původním řízení třeba vyložit (rozsudek ze dne 12. března 2020,Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 40).

35 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci, jak vyplývá z bodů 23 až 25 tohoto rozsudku, mohou být úpravy stanovené v článku 32 celního kodexu provedeny ve vztahu k hodnotě transakce dováženého zboží ve smyslu článku 29 celního kodexu pouze tehdy, pokud jsou takové úpravy nezbytné k tomu, aby tato hodnota odrážela skutečnou hospodářskou hodnotu tohoto zboží, je třeba posoudit, zda – jak to tvrdí Komise – taková platba, jako je platba dotčená ve věci v původním řízení, je již součástí celní hodnoty uvedeného zboží jakožto prvek ceny, která byla nebo má být skutečně zaplacena, podle tohoto článku 29, zejména jeho odstavce 1 a jeho odstavce 3 písm. a).

36 Je tudíž třeba mít za to, že cílem první otázky položené předkládajícím soudem je, zda čl. 29 odst. 1 a 3 písm. a) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že platba, jež je hrazena kupujícím dováženého zboží prodávajícímu dováženého zboží po omezenou dobu jako protiplnění za to, že prodávající poskytne právo na výhradní distribuci tohoto zboží na daném území, a jež je počítána z obratu dosaženého na tomto území, musí být zahrnuta do celní hodnoty uvedeného zboží.

37 V tomto ohledu je třeba uvést, že „cena, která byla nebo má být skutečně zaplacena" ve smyslu čl. 29 odst. 1 celního kodexu odpovídá v souladu s odst. 3 písm. a) tohoto článku celkové platbě, která byla nebo má být uskutečněna kupujícím prodávajícímu za dovážené zboží, a zahrnuje veškeré platby, které mezi nimi byly uskutečněny jako „podmínka prodeje" tohoto zboží.

38 Z toho vyplývá, že platba provedená kupujícím prodávajícímu musí být zahrnuta do hodnoty transakce dotčeného zboží, pokud je tato platba součástí „podmínek prodeje" tohoto zboží ve smyslu čl. 29 odst. 3 písm. a) celního kodexu.

39 Tento závěr je ostatně potvrzen čl. 32 odst. 5 písm. b) tohoto kodexu, který naopak stanoví, právě pokud jde o platby provedené kupujícím za právo na distribuci nebo na další prodej dováženého zboží, že tyto platby se nepřipočítávají k ceně, která byla nebo má být skutečně zaplacena, pokud nejsou takovou podmínkou prodeje tohoto zboží.

40 Ačkoli žádné ustanovení celního kodexu nebo prováděcího nařízení neobsahuje definici pojmu „podmínka prodeje“ ve smyslu čl. 29 odst. 3 písm. a) tohoto kodexu, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že za účelem zachování přednosti metody hodnoty transakce musí být pojmy uvedené v tomto článku 29 vykládány široce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2013, Christodoulou a další, C-116/12, EU:C:2013:825, bod 45).

41 Soudní dvůr již rozhodl, pokud jde o pojem „podmínka prodeje“ obsažený v čl. 32 odst. 1 písm. c) celního kodexu, že platba představuje takovou „podmínku prodeje“ hodnoceného zboží, jestliže je na základě smluvních vztahů prodávajícího, nebo osoby s ním spojené, a kupujícího pro prodávajícího zaplacení licenčních poplatků natolik důležité, že bez jejich zaplacení nepřistoupí k prodeji (rozsudek ze dne 9. března 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 60).

42 Vzhledem k tomu, že cílem článku 32 tohoto kodexu je upřesnit hodnotu transakce dováženého zboží ve smyslu článku 29 uvedeného kodexu, a sleduje tak stejný cíl, jako je cíl uvedený v tomto článku 29, je třeba mít za to, že se tento výklad pojmu „podmínka prodeje“ použije rovněž v kontextu posledně uvedeného článku. V souladu s požadavky jednotnosti a soudržnosti unijního právního řádu musí mít pojmy používané v aktech přijatých v té samé oblasti stejný význam, nevyjádřil-li unijní zákonodárce v konkrétním legislativním kontextu odlišnou vůli (viz zejména rozsudek ze dne 15. září 2016, Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, bod 37 a citovaná judikatura).

43 Z toho vyplývá, že taková platba, jako je platba dotčená ve věci v původním řízení, musí být považována za „podmínku prodeje“ dováženého zboží ve smyslu čl. 29 odst. 3 písm. a) celního kodexu, pokud tato platba byla požadována prodávajícím jako podmínka pro výhradní distribuci tohoto zboží na dotčeném území.

44 Z informací, které má Soudní dvůr k dispozici, přitom vyplývá, že podle posouzení provedeného předkládajícím soudem tomu tak je, jelikož tento soud již v předkládacím rozhodnutí dospěl k závěru, že prodávající zboží, jelikož je rovněž příjemcem dotčené platby, by bez této platby nedodal toto zboží za účelem jeho výhradní distribuce na rakouském území, takže tato platba musí být považována za součást podmínek prodeje uvedeného zboží.

45 V tomto ohledu je irelevantní okolnost, jak ostatně konstatoval předkládající soud, že tato platba je stanovena v rámcové smlouvě o výhradní distribuci, a nikoli v každé individuální smlouvě o následném prodeji dotčeného zboží, jelikož podmínky stanovené v této rámcové smlouvě určují podmínky, za kterých musí být uskutečněn každý jednotlivý prodej (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. února 1986, Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, bod 13, jakož i ze dne 23. února 2006, Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, bod 26).

46 Stejně tak je irelevantní, jak rovněž uvedl tento soud, že uvedená platba musí být prováděna pouze po omezenou dobu, v projednávaném případě během čtyř let, jelikož spor v původním řízení se týká právě určení celní hodnoty daného zboží během tohoto počátečního období, během kterého prodávající skutečně požadoval takovou platbu pro výhradní distribuci svého zboží.

47 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 29 odst. 1 a odst. 3 písm. a) celního kodexu musí být vykládán v tom smyslu, že platba, jež je hrazena kupujícím dováženého zboží prodávajícímu tohoto zboží po omezenou dobu jako protiplnění za to, že mu prodávající poskytne právo na výhradní distribuci tohoto zboží na daném území, a jež je počítána z obratu dosaženého na tomto území, musí být zahrnuta do celní hodnoty uvedeného zboží.

Ke druhé otázce

48 Vzhledem k odpovědi podané na první otázku není důvodné odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 29 odst. 1 a odst. 3 písm. a) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, musí být vykládán v tom smyslu, že platba, jež je hrazena kupujícím dováženého zboží prodávajícímu tohoto zboží po omezenou dobu jako protiplnění za to, že mu prodávající poskytne právo na výhradní distribuci tohoto zboží na daném území, a jež je počítána z obratu dosaženého na tomto území, musí být zahrnuta do celní hodnoty uvedeného zboží.

Podpisy.